

at en gift Person bedriver Utugt med en anden gift Person. Hvis altsaa dette skulde være Meningen, maa jeg holde paa, at Mellemfætningen ubelades, idet jeg ikke kan indsee nogen Grund til at fastholde et særegent Tilfælde af den Art. Jeg er imidlertid senere kommen i Tanke om, at det maaskee var Paragraphens Mening at bruge Udtrykket „dobbelt Ægtefællersbrud“ om det Tilfælde, at begge Ægtefæller gjøre sig skyldige i den omhandlede Forseelse, og at Meningen af Bestemmelsen er, at hvor der er en saadan Løghed i Forholdet tilsteede, saa at den Ene seer igjennem Fingre med den Anden, der skulde Staten paatale det. Er det Meningen, saa kommer mit andet Endringsforslag til Anvendelse, at nemlig Mellemfætningen skal forandres til: „Medmindre begge Ægtefæller maatte have gjort sig skyldige i Ægtefællersbrud.“ Mit egentlige, principale Forslag er, at Paragraphen udgaaer, saaledes at der ikke fastsættes nogen Straf for Hoer. Meningen med dette mit Forslag er naturligviis ikke at ville udtale nogen Billigelse af en saa grov Krænkelser af det ægtefællige Forhold, men Meningen er at udtale, at det er ikke hensigtsmæssigt ifølge Sagens egen Natur, at Staten blander sig i dette Forhold. Hvor den ægtefællige Trofasthed krænkes, foreligger der et Brud paa det ægtefællige Forhold, og dette Brud finder sin meest passende Straf deri, at den krænkede Ægtefælle søger Skilsmisse, hvad jo under saadanne Omstændigheder altid vil kunne opnaas; men at Staten træder til og paa-lægger Straf, forekommer mig høist uheldigt, og navnlig uheldigt, naar jeg seer hen til, hvorledes de factiske Forhold ere og have været. Vore Lovbestemmelser ere i saa Henseende aldeles forældede og ere derfor ikke komne til Anvendelse i mange Tider; men derimod har man, saavidt jeg i dette Dieblil husker — jeg er, som sagt, træt — ordnet Sagen ad Resolutionsveien, saa at, naar den krænkede Ægtefælle vil fortsætte Ægtefællerskab og anbringe paa, at den skyldige Ægtefælle ikke straffes, saa bortfalder Straffen — saaledes eller noget lignende er Ordningen. — Men naar vi nu vedtage Paragraphens Bestemmelse, saa bortfalder den Betingelse, at Straffen kun kommer til Anvendelse, hvor den krænkede Ægtefælle.....

ja, jeg kan virkelig ikke føre denne Tanke videre, jeg er virkelig for medtaget af Dagens Besværligheder til at kunne gaae ind paa slige subtile Undersøgelser. — Til § 163 har jeg stillet det Forslag, at Paragraphen udgaaer. Paragraphen handler om en særegen Art af Blodskam, nemlig om Blodskam imellem Besvøgrede udenfor Ægtefællerskab. Jeg troer, at det er urigtigt at vedtage en Paragraph som denne. Der er tildeels en dobbelt Grund til, at man gjør Blodskam til en Forbrydelse. Den egentlige Kjerne er den, at man — med Rette eller Urette, jeg troer med Rette, men det benægtes fra nogle Sider — antager, at Slægten degenererer ved, at der finder Ægtefællerskab eller andet Kjønsforhold Sted mellem Folk, der ere nær beslægtede; det er den egentlige ideelle Grund til, at man stempler Blodskam som en Forbrydelse, men denne Grund gjælder jo aldeles ikke om Svo-gerskab. Den anden Grund, som med Rette kan ansføres for at straffe Blodskam mellem Besvøgrede, er den, at Familielivet kan besmittes, naar Folk ustraffede kunde indlade sig i utugtigt Forhold med Besvøgrede, der maaskee leve i samme Huusstand. Jeg finder altsaa, at der kan være god Grund til at beholde § 162 af af dette Hensyn, men dette Hensyn kommer ikke til Anvendelse ved § 163, ved Personer, der ikke leve i samme Huusstand; det kan aldeles ikke forudsættes i dette Tilfælde, saa at hverken den egentlige Kjerne i Sagen, nemlig, at Slægten degenererer, og heller ikke det lovgivnings-politiske Hensyn, at man skal vaage over, at Familieforholdet ikke besmittes, kan komme i Betragtning. Jeg troer derfor, det er misligt at indsætte en saadan Paragraph, der ikke finder noget Tilsvarende i Folkets sædelige Bevidsthed. Vi have jo seet for ikke lang Tid siden, at Folk ere blevne dømt fra Livet efter den gamle Lov, naagtet de ikke havde nogen Anelse om, at de havde begaaet noget Ulovligt ved at indgaae en Forbindelse som den i § 163 omhandlede. Jeg troer derfor, at det vil være det ene Rette at ubelade denne Paragraph. — Jeg kommer nu til § 172, hvortil jeg har foreslaaet en Tilføining. Der er det Særegne ved den Næste Paragrapher, der staaer foran § 172, at de, næst at omhandle den egentlige Boldtægt, tillige omhandle andre dermed